

[Arne Bjerregaard]

reelt enlige, for de tilraner sig derved sociale goder, som de, der opføres som samlevende, ikke kan få. Det er urimeligt, at man skulle sige: ja men det ser vi stort på. Det ville være uretfærdigt over for dem, som opføres som reelt samlevende, eller som er gift, at man, som man siger, skal lade være med dyreløfteri. Der er nogle, der er frække nok, der kan tilegne sig disse sociale goder. Der er mangfoldige, der ikke gør det og ikke kunne drømme om at udnytte systemet, det ved vi, men vi ved også, at der er nogle, der ikke er blege for at udnytte systemet, og det er vi nødt til at tage ad notam, når vi skal lovgive.

Lad mig slutte med at sige, at vi er enige i, at vi må se på visse enliges vilkår, og jeg mener, at vi må vurdere hele tiden, om der er behov for justering af det, vi gør. Så meget positivt vil jeg sige om forslaget.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet er ikke i tvivl om, at mange enlige forsørgere har det hårdt, men vi ved også, at der er mange, der klarer sig udmærket. Derfor er det, som den sidste taler også var inde på, forkert at tage hele gruppen under ét. Det mener jeg heller ikke forslagsstillerne har gjort, men alligevel.

Hvis vi nu koncentrerer os om dem, der ikke har det for godt, ved vi, at det skyldes mange ting, og der er mange områder, hvor det er galt. Det første er naturligvis økonomien. Det er desværre sådan, at mange enlige på grund af vores organisationssystem er afskåret fra at få deltidsjob. Jeg er helt sikker på, at hvis der var større muligheder for at få nogle timers arbejde, i stedet for, som organisationerne og socialdemokratiet gerne vil, at tvinge folk til at arbejde på fuldtid, så ville det løse en del af problemerne. I mange situationer er det boligforholdene, der spiller ind. Man har ikke råd til at bo i den bolig, man nu engang er blevet tildelt, og i det hele taget spiller økonomien ind her.

Jeg vil godt sige mere generelt, at egentlig er hele vores sociale system alt for stift, hvor man forsøger – det gør forslagsstillerne også – at placere folk i bestemte skuffer og reoler, og så har alle at rette sig derefter. Vi mener, det ville have været langt, langt at foretrække, hvis man ude omkring i socialforvaltningerne havde tid til og mulighed for at vurdere hver enkelts situation i stedet for blot at

køre det hele på samlebånd, hvad man er tvunget til i dag.

Jeg hæfter mig også ved, at forslagsstillerne udelukkende taler om daginstitutioner. Hvor er dagplejemødrene blevet af? Jeg ved ikke, om det er bevidst eller ubevidst, at de ikke er nævnt et eneste sted, for det, der her foreslås vedrørende medicin og andre ting, kunne lige så godt foretages af en dagplejemoder, enten man så kalder hende sort, eller hvad man gør.

Det skal også lige nævnes, at der stadig skal to til at få børn. Jeg synes, at man springer lidt for let over – det gælder ikke bare forslagsstillerne, det gælder stort set hele folketingset, når man taler om enlige forsørgere, nu er det mest faderen, der er på tale her – at vedkommende far også må have et vist økonomisk ansvar. Jeg vil absolut ikke udelukke, at det beløb, der i dag bliver erlagt af den ene af forældrene, er for lille, og at der også burde kigges på det.

Alt i alt må jeg sige, at vi ikke kan tilslutte os nærværende forslag.

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige tak til dem, der har sagt noget pænt om vores forslag. Særlig noterer jeg mig med glæde, at der ser ud til at være mulighed for at komme igennem med en opstramning af bistandslovens § 42, forstået på den måde, at der er flertal i salen for, at man sætter ind for at stramme paragraffen, sådan at flere enlige reelt får et uddannelsesstilbud.

Med hensyn til spørgsmålet om de enlige forsørgeres uddannelsesmuligheder virker det på mig, som om ministeren ikke helt har fået læst bemærkningerne til forslaget. Det fremgår nemlig meget tydeligt af bemærkningerne, at der er tale om at give de enlige forsørgere præcis den ret, de har efter bistandsloven til en uddannelse, den ret, de enlige mødre havde efter loven om mødrehjælpsarbejdet. Der er altså ikke tale om, at vi kommer med en fuldstændig ny tankegang. Ministeren vil i bemærkningerne til lovforslaget kunne se af den historiske udredning, at der er tale om en ret for de enlige forsørgere, som gennem tiden er gået tabt, og som vi med dette forslag ønsker at få dem genindsat i.

Jeg vil godt sige om ordet »pligt«, som flere har været inde på, at hvis man mener